

- Getuigenissen counseling -

Wanhopig waren we ...

Wanhopig waren we, niet meer in staat om dieper met elkaar in gesprek te komen, elkaar echt te ontmoeten.

We zagen er naar uit dat hij met 54 jaar al bij huis mocht komen en we samen dingen konden ondernemen en konden genieten van elkaar en de (klein)kinderen. Maar na 2 jaar bij huis, waar ik me al onze huwelijksjaren alleen heb weten te redden, liepen we met bochtjes om elkaar heen en bleven we conflicten uit de weg gaan om de ander maar niet te bezeren. Het verstikte ons. Na 30 jaar huwelijk, waar we allebei ons eigen ding hadden gedaan, wisten we diep van binnen wel dat we het goed konden hebben, alleen niet meer hoe. Vrienden van ons wezen ons op de stichting (V)echt ervoor en zo zijn we bij Lucy en René op de bank terecht gekomen.

We zijn nu een jaar en 4 sessies verder. Wat was het een verademing en een oase om bij deze lieve mensen op de bank te mogen zitten. Samen de dingen bij langs lopen waar we in vast liepen. Samen bidden, samen huilen, samen lachen, samen eten. We hebben een boel geleerd, maar merken ook dat het nog steeds niet altijd vanzelf gaat, dat de valkuilen en echo's uit het verleden ons nog regelmatig parten spelen en dat we af en toe weer terug vallen in oude patronen. Maar we kunnen, met Gods hulp, teruggrijpen op de lessen die we geleerd hebben en op de handvatten die we meegekregen hebben.

En daar zijn we dankbaar voor!

"Geen afstand te ver"

Bijna 24 jaar getrouwd en 4 kinderen rijker en tóch op zoek naar hulp voor onze relatie, het ging niet meer, er was geen goede communicatie. We leefden langs elkaar heen en er was veel pijn en verdriet door ervaringen uit het verleden.

Maar wat voor hulp wilden we? Op dit gebied is er genoeg te vinden, maar onze voorkeur ging uit naar een christen-echtpaar en zo kwamen we bij stichting Vécht ervoor terecht. Dit zou 2 uur rijden zijn van onze woonplaats, dus verder zoeken en bidden, maar steeds kwamen Lucy en René naar voren.

Toch maar gebeld en vanaf dat moment begon de verandering.

Tijdens het eerste gesprek, in huiselijke ontspannen sfeer, kwamen ze al snel bij de verschillende pijnpunten uit het verleden die z'n uitwerking nog steeds hadden. We mochten weer ervaren hoe groot Gods liefde is voor ons dat er bij Hem vergeving is en dat we in Christus een nieuwe mens mogen zijn. We kregen handvaten aangereikt waar we mee aan de slag gingen, met vallen en opstaan, met een lach en een traan. Samen leren praten over de gewone dingen van het gezinsleven, maar ook leren om je kwetsbaar op te stellen naar de ander. Het vertrouwen ging weer groeien, geloven in de woorden die de ander zegt.

Na een jaar kunnen we nu al zeggen dat ons huwelijk zo veranderd is, we groeien iedere dag dichterbij elkaar toe en naar God toe, natuurlijk met ups en downs maar altijd in de wetenschap dat een drievoudig snoer niet verbroken zal worden. We leren dat we vrij mogen zijn in Christus, gebed nam ook een grote plaats in tijdens de ontmoetingen, dat voelde fijn.

Als vrouw/moeder leren om van een Martha een Maria te worden, rustmomenten in te laten, rust zoeken en vinden bij God. Als man/vader van laksheid naar priesterschap, in het gezin je verantwoordelijkheid leren nemen, als man je geliefd weten door je vrouw en kinderen. Dat zijn de punten waar we nu aan werken, we voelen ons gedragen door de gebeden van René en Lucy.

We vinden het een voorrecht dat we hun hebben mogen leren kennen, een dagje uit naar Zutphen waar je een open warm huis vindt. Waar mensen zijn die naar je luisteren, die het Huwelijk als een door God gegeven verbintenis zien. Die samen met ons de strijd aan gaan, eigen ervaringen delen, mee lachen en huilen. Goede koffie/thee en lunch en dat alles in afhankelijkheid van Jezus Christus.

Op de bank bij Jezus

In oktober 2013 hebben we besloten om met hulp van de Heer ons huwelijk onder de loep te nemen. Zoals bij zoveel echtparen misschien het geval zal zijn, is er bij ons een groot verschil in beleving en omgaan met de dingen die we meemaken. Naast het man- vrouw verschil speelt bij ons ook het feit dat mijn vrouw assertief en innovatief en ik ingetogen en daardoor het liefst op de achtergrond bezig ben. Hierdoor liet ik steeds meer dingen

over aan mijn vrouw. Zij leidde beduidend meer zaken dan ik, terwijl ik toch de priester in het gezin dien te zijn.

2 mensen, 2 werelden, 1 God en 1 gezin; dat levert spanningen op.

Communicatie stond op een heel laag pitje. Dat zorgde, ondanks dat we van elkaar houden, voor afstand. Midden 2013 hadden we beiden het gevoel dat dit moest veranderen. We wilden hiervoor hulp zoeken bij medechristenen. Juist omdat mannen en vrouwen zo verschillend zijn, wilden we het liefst als echtpaar "in therapie" bij een echtpaar.

Zo kwamen we bij Lucy en René terecht. Een omgeving met veel warmte, waardoor we ons gauw thuis voelden. Bij de gesprekken bleek dat zij hun werk kunnen doen vanwege het liefdeswerk van onze Heer Jezus Christus aan het kruis op Golgotha. Dwars door alle gesprekken heen, vaak met een lach maar ook regelmatig met een traan van onze kant, laten ze zien wat de Heilige Geest heeft uitgewerkt in hun leven.

Steeds werd en wordt ons als het ware een spiegel voorgehouden als we bij elk gesprek terugblikken op de vorige keer en ervaren wat er veranderd is sinds we de eerste keer bij Lucy en René waren. Verschillende zaken als jeugd, opvoeding en in ons geval bij beiden een tweede huwelijk, hebben ons duidelijk gevormd. Sommige dingen zijn duidelijk nog niet volledig verwerkt doordat we het allemaal zelf willen doen en het niet aan Jezus voorleggen. We mogen er op vertrouwen dat Hij weet wat het beste voor ons is. Hij zal hierin voorzien. Ook kunnen we dingen die ons telkens weer belasten (werk van satan) in Zijn grote naam weg sturen. Dat maakt vrij en geeft rust.

Wat geweldig toch dat we zo'n liefdevolle, genadige en sterke Heer mogen kennen!

Reden voor een moment van dankgebed aan het einde van elke sessie.

De laatste keer mochten we samen luisteren en "meezingen" naar Opwekking 733; Tienduizend redenen. Hopelijk ook voor u.

Van een vicieuze cirkel naar een gefundeerde driehoeksrelatie

Wat een geweldige zegen dat wij René en Lucy mochten leren kennen. Op afstand kende een van ons René al als enthousiast medewerker van Agapè, maar in de kleine twee jaar dat wij met regelmaat bij hun op de bank mochten zitten en praten hebben we elkaar echt leren kennen. Hoe kwamen wij daar terecht?

Via vrienden die al goede ervaringen hadden en ook weten dat je in je huwelijk samen soms vastloopt en dan best wat hulp kunt gebruiken.

Een afspraak was snel gemaakt en we voelden ons al snel op ons gemak.

Onoverkomelijke problemen hadden we niet, maar door onze verschillende karakters en onze onduidelijke manier van communiceren, leken ze dat soms wel.

We ontdekten dat we vooral druk waren met van alles om ons heen, behalve met elkaar.

Ingesloten patronen, vooringenomen standpunten en niet meer werkelijk naar elkaar luisteren, ontnamen ons het zicht op elkaar en vooral het zicht op onze Hemelse Vader die ons 14 jaar geleden samenbracht.

Na elke counseling werden we liefdevol, zorgvuldig maar toch ook wel confronterend gespiegeld.

Grenzen aangeven, respect tonen, elkaar zien als een geschenk van God en Heavenly Quality Time samen nemen. Niet meer als een ezeltje in cirkels om ons eigen huwelijk rennen, maar als écht-paar de Heer zoeken om zijn doel met ons leven helder te krijgen. Dag aan dag draagt Hij ons (onze trouwtekst, Psalm 68:20).

Het was een fijne tijd, we voelden ons superwelkom bij René en Lucy en hebben echt genoten van hun warme, liefdevolle en oprechte betrokkenheid bij ons leven. Het heeft ons goed gedaan!

Laat God het infuus zijn ...

Het is inmiddels ruim twee jaar geleden dat we samen bij Lucy & René 'op de bank' terecht kwamen. Maar we plukken er iedere dag nog de vruchten van. Het was niet zo dat onze relatie op het punt stond om te eindigen. Maar we wisten wel allebei dat we op déze manier niet verder wilden. Er moest iets veranderen om de liefde voor elkaar terug te vinden. Die liefde was er wel, maar we konden er na acht jaren huwelijk en volle agenda's soms moeilijk bij komen. En dat is nodig. Dat we liefde naar elkaar uiten en laten binnen komen. Voor ons zelf, maar ook voor onze drie kinderen.

We hebben bij Lucy en René ervaren dat het fijn is als mensen die een generatie ouder zijn een periode in je leven over je schouders meekijken. Het helpt dat zij onafhankelijk tegenover ons staan en niet bevooroordeeld zijn. Ze hielpen ons bij het benoemen van pijn- punten, met gespreksvoering, en... dat deden ze gelukkig met de nodige humor. Het belangrijkste dat we van hebben geleerd? Dat als we samen God dienen, Hij onze relatie zal bouwen. Dat klinkt erg heilig, maar bij ons werkt het in de praktijk van alledag. Ook hebben we geleerd dat als één van ons een probleem heeft, er een probleem is. Dat opent de weg voor gesprek en perspectief naar een duurzame oplossing.

Laat je relatie niet verslonzen, klop gerust aan bij deze lieve luitjes uit Zutphen, en laat God het infuus zijn!

Ons verhaal in een notendop ...

Mijn man en ik waren al ruim 8 jaar getrouwd, en toen merken we dat er "iets" tussen ons in stond. Wat dat "iets" nou precies was, tja, daar konden we de vinger niet op leggen. De eerste 8 jaar van ons huwelijk waren we als een team. We waren echt maatjes en begrepen heel goed waarom we met elkaar getrouwd waren. Tot we merkten dat er in korte tijd "iets" tussen ons in kwam te staan. We konden een heleboel bedenken, misstappen die zowel ik als mijn man hebben gemaakt maar ook dingen die we samen hebben meegemaakt. We hebben samen geworsteld, maar kwamen we er niet uit. We kwamen niet eens tot de kern, waar was het nou precies mis gegaan?

Wij gingen naar een echtpaar waarvan wij wisten dat ze ook een flinke huwelijksdip hebben gehad. En waarvan wij wisten dat ze er samen uit zijn gekomen. Zij vertelde ons dat we eens contact op moesten nemen met Lucy en René van Stichting (V)écht ervoor!. Dit advies sloegen wij niet in de wind omdat we er heel graag uit wilden komen.

Na enige tijd hadden wij een afspraak bij Lucy en René. We kwamen best heel gespannen binnen. Mijn man en ik zaten totaal niet op dezelfde lijn, er was totaal geen harmonie tussen ons. We kwamen binnen en we voelde de warmte en liefde van deze mensen. Het voelde als een veilige plek waar we open en eerlijk mochten zijn. Wij hebben een hele dag gepraat (en tussendoor heerlijk geluncht). We kwamen ook al heel snel tot een kern. Pijnen die bij mijn man zaten, pijnen die bij mij zaten, we waren ons er soms niet eens

van bewust dat de ander over bepaalde zaken pijn had. Het was nodig om deze punten uit te spreken, te merken waar de ander diep van binnen nog mee zat.

Het meest belangrijke wat we hebben ontdekt was dat wij samen ons huwelijk probeerden te runnen (en te redden). Wij waren totaal vergeten dat God de regisseur in ons huwelijk zou moeten zijn. Om hier weer bewust van te worden, kregen we onder anderen de opdracht mee naar huis om samen te gaan bidden. In heb begin hebben we het gedaan omdat het "moest". We hebben het heel lang gedaan omdat het "moest". En toch, doordat we oprecht baden, heeft God in ons en door ons kunnen werken. We begonnen er steeds meer en meer naar te verlangen om samen te gaan bidden. Het was nodig om dingen bij God te leggen en om elkaar te vergeven. Hierdoor merkten we dat we van binnen konden veranderen.

Na heel lang met z'n 2en ploeteren hadden we dit niet meer durven hopen, en toch is het weer goed gekomen. We hebben gezien dat je door een diep dal kan gaan, maar dat je daar toch echt sterk uit kan komen. En wij zijn er zelfs nog sterker uit gekomen omdat we God daar nu bij hebben.

De bezoeken aan stichting (v)echt ervoor bleven niet bij 1 keer, maar na een paar dagen van gesprekken merkten mijn man en ik dat we samen met God sterk zijn en dat we het nu ook zonder deze bezoeken kunnen roeien. Inmiddels doen we dit al een poosje en het gaat heel erg goed. We merken nog elke dag dat we door God gedragen worden, en we zijn elke dag nog dankbaar dat het zo goed met ons huwelijk gaat. Wij zijn overtuigd dat het de moeite waard is om voor je huwelijk te knokken. Wij hadden dit niet gekund zonder de hulp van God, die ook door Lucy en René heen heeft gewerkt.

En dan ben je getrouwd ...

En dan ben je getrouwd..... je zit op een roze wolk en alles lijkt heel mooi te zijn. Tot dat je ontdekt dat er dingen gebeuren binnen je huwelijk die daar niet in passen. Je weet niet zo goed wat je moet doen, maar probeert er samen uit te komen. Dit leek ook te zijn gelukt, maar helaas gebeurde binnen korte tijd weer datgene waarom het al eerder fout dreigde te gaan...Wat nu? Er zomaar mee ophouden lijkt geen optie, want je bent nog niet eens zo lang getrouwd! Je houdt toch van elkaar? Dan wil je er toch voor vechten? Helaas

kwamen we er samen niet uit en hadden we ook niet altijd goede raadgevers om ons heen. De stap was erg groot, maar we besloten om hulp te gaan zoeken binnen de Christelijke instanties. Via de site kwamen we bij Lucy en René terecht en dan gaat de molen werken.

Een afspraak maken via de mail, vertellen wat er gebeurd is en dan een eerste telefoongesprek. Dit gesprek was niet makkelijk, maar vanaf het eerste moment voelde het heel vertrouwd. Fijn om te merken dat er mensen zijn die luisteren zonder dat ze er een oordeel over uitspreken.

Al snel konden we terecht voor een eerste gesprek. Behoorlijk gespannen ga je dan (in ons geval) naar Lucy en René toe om je verhaal te doen. Zoveel verdriet en pijn komt er dan (weer) naar boven, want je hebt het allebei zo moeilijk! Ook in dit gesprek mochten we de liefde en de rust ervaren van deze mensen zonder een veroordeling. Wel gaven ze duidelijke handvatten waar we mee aan de slag konden gaan. Aan het eind van dit gesprek is er voor ons gebeden en mochten we weg gaan met de wetenschap dat ze voor ons zouden bidden en dat we altijd bij hen terecht konden.

In de weken daarna bleek dit ook nodig te zijn, want we hebben heel wat strijd en pijn moeten doorstaan om uiteindelijk te mogen ervaren dat de liefde alles overwint! We zijn, mede door de aangereikte handvatten van René en Lucy, in staat geweest om naar ons zelf te kijken en met onszelf aan het werk te gaan. We hebben zo ontzettend mogen ervaren dat God ons daarin heeft geleid. Alleen dit proces door, dat konden we niet, God heeft ons de weg gewezen. Na een lange weg, waarin ruimte was om steeds contact te zoeken met Lucy en René, hebben we elkaar alles kunnen vergeven en zijn met een schone lei begonnen. Het vertrouwen in elkaar is weer terug en we weten dat God ons ook heeft laten zien vertrouwen in ons te hebben. Hij is degene die ons bij elkaar heeft gebracht en ook heeft gehouden!!!

Lucy en René, geweldige mensen! Het hart op de goede plek en een ontzettende steun voor ons geweest. Gods wegen zijn ondoorgrondelijk, want hoe komen we bij hen, die zo ver weg wonen, terecht, terwijl er dichterbij huis ook hulpverleners zijn? God alleen weet waarom dit zo moest gaan en wij zijn Hem dankbaar dat hij deze mensen op onze weg heeft gebracht!